



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň Mgr. Sylvie Šiškeové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Č. F.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. KUJI 773/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 9. 2020, č. j. 32 A 2/2019-26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. Za uvedený přestupek městský úřad potrestal žalobce pokutou ve výši 5.000 Kč a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí městského úřadu.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu žalovaný nejprve zamítl jako opožděné. Toto rozhodnutí však Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 29 A 9/2017-83, zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. V odůvodnění uvedl, že je nezbytné nepřístupovat k opětovnému vykonání uložené sankce, neboť žalobce již pokutu zaplatil a uložený správní trest zákazu řízení motorových vozidel vykonal.

[3] Také proti druhému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítl, že byl za stejné jednání fakticky potrestán opakovaně. Výrokem napadeného rozhodnutí totiž žalovaný stěžovateli opětovně uložil trest zákazu činnosti. Stěžovateli za těchto okolností nezbylo nic jiného než uložený trest respektovat. Výrok napadeného rozhodnutí je závazný a stěžovatel je povinen uložený trest vykonat. O započtení doby již vykonaného zákazu činnosti do doby ukládaného zákazu činnosti měl žalovaný rozhodnout ve výroku rozhodnutí a nikoliv tuto skutečnost pouze zmínit v odůvodnění; jiný způsob zákon nepřipouští. Žalovaný by proto měl výrok napadeného rozhodnutí změnit tak, že trest sice uloží, ale započte vůči němu tu část trestu, kterou stěžovatel již vykonal, případně celý vykonaný trest. Zatímco v případě pravomocného rozhodnutí o zadržení řidičského oprávnění musí být ve výroku rozhodnutí zmíněno, že doba, po kterou byla účastníku tímto rozhodnutím zakázána činnost, se vůči trestu započítává, v případě nezákonného a následně soudem zrušeného rozhodnutí tomu tak není. Uvedené rozlišování podle stěžovatele postrádá rozumné odůvodnění. V rozsáhlé části kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů advokáta a stěžovatele na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel, že by byl stěžovatel podruhé trestán za tentýž skutek. Stěžovatelem požadovaný postup postrádá oporu v zákoně, který přesně definuje, jaká doba se započítává do zákazu činnosti. Jedná se typicky o případy, kdy je obviněnému zadržen řidičský průkaz a posléze, při vydání meritorního rozhodnutí o přestupku, se doba jeho zadržení započte do doby uloženého zákazu činnosti. Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že uložený trest nemá být opětovně vykonán. Až druhé (tj. žalobou napadené) rozhodnutí je právním titulem, který poskytuje zákonný podklad pro vykonaný trest zákazu činnosti a splacenou pokutu. Jedná se pouze o „technickou záležitost“ sloužící k tomu, aby bylo při zápisu do evidenční karty řidiče poznamenáno, že stěžovatel trest už vykonal.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel spáchal přestupek dne 9. 3. 2016, na věc se proto použije zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle § 14 odst. 2 zákona o přestupcích se do doby zákazu činnosti „započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat“. Podle § 77 téhož zákona výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, musí případně obsahovat též rozhodnutí o započtení doby (ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o přestupcích) do doby zákazu činnosti.

[9] Stěžovatel se domáhá započtení již vykonaného trestu zákazu činnosti, které podle něj měl žalovaný provést ve výroku napadeného rozhodnutí. Obává se toho, že by musel uložený trest opětovně vykonat, v důsledku čehož by byl dvakrát trestán za totožný přestupek. Stěžovatelem odkazovaná úprava (§ 14 odst. 2 zákona o přestupcích, obdobně též § 47 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), ovšem na nyní posuzovanou věc vůbec nedopadá. Zmíněná ustanovení se týkají doby, po kterou pachatel přestupku na základě opatření správního orgánu, které bylo učiněno v souvislosti s projednávaným přestupkem, nesměl vykonávat určitou činnost. Tuto dobu správní orgán započte do doby zákazu činnosti, kterou stanoví v následném rozhodnutí o přestupku. Takovým opatřením správního orgánu je typicky zahájení řízení, na jehož základě lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, a to za předpokladu, že v pravomocném rozhodnutí o přestupku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, správní orgán uloží trest zákazu řízení motorových vozidel. V nyní posuzované věci však nedošlo k zadržení stěžovatelova řidičského průkazu před vydáním rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel řidičský průkaz odevzdal až poté, co rozhodnutí městského úřadu poprvé nabylo právní moci (jakkoliv krajský soud následně kvůli pochybení v doručování konstatoval, že stěžovatelovo odvolání bylo ve skutečnosti včasné a rozhodnutí městského úřadu tak ke dni 3. 6. 2017 právní moci nenabylo).

[10] Zrušením původního rozhodnutí žalovaného rozsudkem krajského soudu č. j. 29 A 9/2017-83 se věc vrátila do fáze odvolacího řízení. Žalovaný byl proto povinen meritorně rozhodnout o stěžovatelově odvolání. Rozhodnutí o odvolání tvoří spolu s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Tvrzení stěžovatele, že byl *de facto* potrestán opětovně, není pravdivé. Není zřejmé, vůči jakému trestu požaduje stěžovatel započtení, neboť mu byl uložen trest jediný, který již dříve vykonal. Požadavek, aby žalovaný výrokem uložil trest a současně vůči nově uloženému trestu započtl dřívější, nyní už vykonaný trest, proto postrádá nejen oporu v zákoně, ale také smysl. Nejvyšší správní soud připomíná, že způsoby, jimiž může odvolací správní orgán rozhodnout, stanoví § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S těmito taxativně vymezenými možnostmi souvisí též prostor žalovaného pro formulaci výroku rozhodnutí o odvolání. Zákon nepřipouští, aby odvolací správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uložil pachateli přestupku správní trest a současně konstatoval jeho započtení. Stěžovatelovy spekulativní úvahy o tom, kdo by měl rozhodovat o započtení, nebo obavy z nutnosti opětovného výkonu správního trestu, jsou proto liché.

[11] Polemikou týkající se nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu